

BIANCA

Lehetsz még szerelmes

Diana Palmer

Jobb későn, mint még később

RaeAnne Thayne

Csendes éj...

Marin Thomas

Angyalszárny suhog

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információátviteli vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Enterprises ULC-vel létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy hellyel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Enterprises ULC. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Diana Palmer, 2012 – Vinton Kiadó Kft., 2023

A mű eredeti címe: *The Rancher* (Harlequin Mills&Boon, Special Edition)

Második, átdolgozott kiadás. (Első megjelenés: 2015)

• Magyarra fordította: Márnay Sára

© RaeAnne Thayne, 2011 – Vinton Kiadó Kft., 2023

A mű eredeti címe: *Christmas in Cold Creek* (Harlequin Mills&Boon, Special Edition)

Második, átdolgozott kiadás. (Első megjelenés: 2016)

• Magyarra fordította: Scheer Emília

© Brenda Smith-Beagly, 2008 – Vinton Kiadó Kft., 2023

A mű eredeti címe: *The Cowboy and the Angel* (Harlequin American Romance)

Második, átdolgozott kiadás. (Első megjelenés: 2014)

• Magyarra fordította: Kiss Gábor

Nyomtatásban megjelent: a BIANCA 352. számában, 2023.

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-540-769-9

• Kép: Shutterstock

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2023

• A kiadó és a szerkesztőség címe: 1118 Budapest, Szüret u. 15.

• Felelős kiadó: dr. Bayer József

• Főszerkesztő: Vaskó Beatrix

• Telefon: +36-1-781-4351; e-mail-cím: info@vintonkiado.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Diana Palmer

Jobb későn, mint még később

1. FEJEZET

Maddie Lane aggódva nézett körbe a baromfiudvarban. Látott ott vörös és szürke alapon pettyes meg fehér tollú szárnyast – de mindegyik tyúk volt. Gránátalma, a csillogó vörös tollú kakas nem volt köztük. Sejtette, merre járhat. Megint bajt fog okozni, aminek ezúttal is ő issza meg a levét.

Hátradobta hullámos szőke tincseit, és még egyszer körbepásztázta az udvart, hátha megpillantja mégis a kakast, amint rovarokat kerget – és nem cowboyokat.

– Gránátalma! – hívta kiabálva.

Sadie néni előjött a házból. Az alacsony, ősz hajú, szemüveges asszony arcára kiült az aggodalom.

– Amikor legutóbb láttam, éppen Brannték földje felé tartott. Sajnálom.

Maddie felnyögött.

– Utána kell mennem. Cort meg fog ölni miatta!

– Eddig sem tette – csitította Sadie néni. – Sőt, Gránátalmát sem lőtte le, pedig megtehetette volna...

– Megpróbálta, csak elhibázta! – vágta Maddie mérgesen csípőre a kezét.

Vékony alakja nem volt se túl magas, se túl alacsony, csak olyan átlagos, de ő hálás volt ezért is. Meg azért, hogy itt, a ranchen dolgozhat. A papája megtanította a szarvasmarhatartás és -értékesítés fortélyaira, a tenyésztési és pénzügyi tervek összeállítására, így nem sok nyereséggel ugyan, de fenn tudta tartani a kis gazdaságot.

A dolgok egészen jól mentek, így elhatározta, hogy a biotojás-termeléssel is megpróbálkozik. Az első kakasát több tyúkkal együtt elpusztította egy prérifarkas. Ezután vette meg Gránátalmát.

Az anyagi helyzete időközben megváltozott, így nem engedhette meg magának, hogy ezt a kakasát is lecserélje. Bár a tenyésztő úgy jellemezte, hogy szelíd, mint egy galamb, miután hazahozta Gránátalmát, a kakas első ténykedése az volt, hogy nekirontott az előmunkásának, az öreg Ben Harrisonnak, amikor az össze akarta szedni a tojásokat.

– Jobb lesz most rögtön megszabadulni tőle – tanácsolta Ben, miközben Maddie a csőr- és karomnyomokat fertőtlenítette, amelyek a vastag vászoning ellenére is ott éktelenkedtek az idős ember bőrén.

– Lecsillapodik majd, ha megszokja az új helyét – válaszolta bizakodva Maddie.

Visszagondolva erre a beszélgetésre, Maddie most keserűen felnevetett. Bennek igaza volt, azonnal vissza kellett volna küldenie a kakast egy kartondobozba zárva az eladónak, és visszakövetelni az árát. A baj csak az volt, hogy azóta egészen megkedvelte ezt a tollas haramiát.

Cort Branntnek a kakashoz való viszonyulásáról nem lehetett ugyanezt elmondani.

Cort Matthew Brannt maga volt a megtestesült álompasszi: magas termetű, izmos, de nem kigyúrt, kulturált viselkedésű, és úgy játszott a gitáron, mint egy profi. Fekete haja enyhén hullámos volt, szeme sötétbarna, és a szájáról Maddie-nek minden alkalommal az jutott eszébe, hogy szeretné megcsókolni.

Ennek csak az az apró akadályja volt, hogy Cort egy másik szomszédjába, Odalie Everettbe zúgott bele. Odalie a nagybirtokos Cole Everett lánya volt. Az édesanyja, Heather régebben énekelt, jelenleg dalokat írt. Két testvére közül John még mindig a szülői házban lakott, Tanner pedig Európában élt. Róla egyébként soha nem beszéltek.

Odalie rajongott az operáért. Örökölte az édesanyja tiszta, csodálatos csengésű hangját, és operaénekes szeretett volna lenni. Cort feleségül akarta venni Odalie-t, a lány azonban szinte egyik napról a másikra elutazott Olaszországba, ahol egy híres énektanár vállalta a képzését. Cort azóta úgy viselkedett, mint egy örült, ami csak rosszabbodott, mióta Maddie vörös kakasa megjelent az udvarukban, és megtámadta őt.

– Föl nem foghatom, miért megy át mindig Cort után! – értetlenkedett most hangosan Maddie.

– Cowboyokat nálunk is találna.

– Amikor legutóbb itt járt megnézni azt az egyéves bikaborjút, Cort hozzávágott egy gereblyét, aztán körbekergette az udvarban, és amikor elkapta, a lábánál fogva lóbálta a tyúkok szeme láttára. Szerintem a kakas bosszút akar állni a büszkeségén ejtett csorbáért. A bátyám, a te nagyapád, az első alkalommal kitekerte volna a nyakát, amikor téged megcsípett.

– Az biztos! – mosolyodott el Maddie.

– Én is lelövöm neked, ha ideadod a vadászpuskát.

– Na de Sadie néni! – kiáltotta Maddie. – Lehet, hogy Cort már el is látta a baját.

Az idős asszony fejével az országút felé intett, ahonnan épp most kanyarodott rá a bekötőútjukra egy fekete terepjáró, majd pár pillanat múlva hatalmas fékcsikorgással megállt a ház előtt. A tyúkok ijedten rikácsolva futkároztak a baromfiudvarban.

– Remek! – méltatlankodott Maddie. – Most majd két napig nem fognak tojni.

– Inkább magad miatt aggódj – jegyezte meg halkán Sadie néni, majd odaköszönt az autóból előpattanó férfinak: – Helló, Cort! Jó, hogy látlak! – Azzal szinte futólépésben besietett a házba.

A férfi már ott tornyosult Maddie előtt, és láthatóan fortyogott a dühtől.

– Sajnálom! – emelte föl Maddie békítően a kezét. – Csinálok vele valamit, megígérem!

– Andy elhasalt, pont bele egy tehénlepénybe, én meg lefejeltem az istállóajtót, miközben kergettük! – dörögte mély hangján Cort.

Maddie hiába próbálta visszafojtani a nevetését.

– Az ördögbe, hagyd már abba! – rivallt rá a férfi.

– Ne haragudj! – Maddie letörölte a könnyeket az arcáról, és komolyra igazította vonásait. – Folytasd! Ordíts velem egész nyugodtan!

– Az a dög az embereim tányérján végzi legközelebb, ha nem vagy képes itthon tartani!

– Ha te és az embereid sem voltatok képesek elkapni, akkor én mégis hogyan tartsam kordában?

– Én már az első napon elkaptam! – horkant föl Cort.

– Persze, amikor még épp csak idekerült. Az azóta eltelt három hónapban tökéletesítette a támadó-védekező technikáját. Tulajdonképpen miért nem alkalmaznak harci kakasokat a hadse-regnél? Javasolni fogom nekik...

– Én meg azt javasolom neked, hogy tartsd itthon, vagy a bírósághoz fordulok!

– Egy baromfi miatt? Az lenne ám a hír a helyi újságokban! – Cort állta megfeszült, úgyhogy Maddie sietve folytatta: – Jó, jó, majd kérek az állatorvostól nyugtatót Gránátalmának. Mellesleg neked sem ártana bevenned valamit, túl ideges vagy.

– Persze hogy ideges vagyok, amikor az átkozott kakasod a saját udvaromban támad meg!

Maddie tudta, hogy a következő megjegyzésével végképp felbőszíti a férfit, de tudnia kellett, mi a helyzet.

– Érthető – bólogatott együttérző arckifejezéssel. – Ráadásul Odalie Everett Olaszországba utazott, ahogy hallom.

Cort arca elsötétült.

– Mióta érdekel téged Odalie?

– Csak megosztom veled, hogy milyen pletykák keringenek. – Maddie ártatlanul pislogott. – Talán neked is operaéneklést kéne tanulnod...

– Te kis viperanyelvű! Mintha te képes lennél egyetlen hangot is kiadni magadból, ami nem hamis!

– Tudnék énekelni, ha akarnék.

Cort lekicsinylőn végigmérte.

– Na persze, és még meg is szépülnél tőle, mi?

Minden vér kiszaladt Maddie arcából.

– Ezzel a jelentéktelen külsővel akkor sem rúghatnál labdába nálam, ha Odalie nem lenne! Sőt egyetlen férfinál sem! – vetette oda Cort, végleg elvesztve a fejét.

Maddie kihúzta magát, de még így is csak a férfi álláig ért.

– Köszönöm a felvilágosítást – mondta higgadt méltósággal. – Törtem a fejem, hogy miért nem nyüzsögnek körülöttem a férfiak, de most már legalább ezt is tudom.

Cort hirtelen kijózanodott.

– Nem úgy értettem...

Maddie hátat fordított neki. A lány sebezhetősége hirtelen szíven ütötte Cortot.

– Figyelj, Madeline...

A lány azonban megpördült, és villogó szemmel sziszegte:

– Azt hiszed, isteni adomány vagy minden nő számára? Akkor most nyisd ki jól a füled! A külsőddel, amivel olyan nagyra vagy, éveken keresztül mindent és mindenkit megszerezted magadnak, amit és akit csak akartál, de Odalie-val, akiért pedig a legjobban evett a fene, nem boldogultál!

A férfi arca merev maszkká változott.

– Odalie-hoz semmi közöd!

– Úgy tűnik, egyikünknek sincs köze hozzá. – Maddie-t már csak az vezette, hogy visszavágjon az iménti durva sértésért. – Különbén nem hagyott volna faképnél!

A férfi szó nélkül megfordult és az autójához dübörgött.

– És többé ne ijesztgesd a tyúkjaimat a csörömpölő csotrogányoddal! – kiáltotta utána a lány.

Cort teljes erejéből bevágta a kocsiajtót, és csikorgó kerekekkel elporzott.

– Na, most majd legalább három napig nem fognak tojni – motyogta maga elé Maddie megroggyant vállal.

Fölvánszorgott a verandára. Tudta, hogy az önérzete nem fogja kiheverni ezt a csapást. Tizenhat éves kora óta táplált heves érzelmeket Cort iránt, aki soha észre sem vette. Most már legalább tudta, miért nem. Kiderült, mit gondol róla a férfi valójában.

Sadie néni a szűnyoghálós ajtó mögött várt rá.

– Hogy volt képe annak az öntelt hólyagnak ilyeneket mondani! – fújtatott felháborodottan.

Maddie küzdött a könnyeivel, de végül vesztett.

Sadie néni átkarolta és szorosán magához ölelte.

– Egy szavát se hidd el! Csak a drágalátos Odalie-ja miatt őrjögött. Az a lány azt képzelem magáról, hogy túl jó egy cowboynak.

– Odalie gyönyörű, gazdag és tehetséges, de ugyanez elmondható Cortról is – dűnyögte Maddie. – Bámulatos pár lettek volna, meg persze az Everettek Big Spur ranchének és a Branntek Skylance ranchének az egyesítése sem lett volna semmi.

– Attól a csekélységtől eltekintve, hogy Odalie nem szereti Cortot.

Maddie kibontakozott Sadie néni öleléséből.

– Lehet, hogy mire hazajön, másképp érez majd. Eddig folyton ott lebzelt körülötte Cort, de talán a hiánya végre ráébreszti, micsoda fogás lenne a fickó.

– Vagy szeretsz valakit, vagy nem, ez ilyen egyszerű. Csinálok neked egy jó kis kuglófot.

– Köszönöm, ez kedves tőled. – Maddie megtörölte a szemét. – Most legalább tudom, hányadán állunk. Minden erőmet a ranchre fordíthatom ahelyett, hogy egy olyan pasiról ábrándozzak, aki azt képzelem magáról, hogy egy magamfajta nem érhet föl hozzá.

– Páratlan kincs vagy, szívem – mondta gyengéden Sadie néni –, ne hagyj, hogy bárki más hitessen el veled.

Amikor Maddie estefelé kiment a tyúkjait bezárni, már Gránátalma is a baromfiudvarban sétálgatott peckesen. Egy faággal és egy bádoggal kukafedővel felszerelve a kakast is sikerült a tyúkólba terelnie.

Cort Brannt most már önmagára is dühösen ért haza és csörtetett be a házba. Édesanyja, Shelby fölkapta a fejét, ahogy elrobogott a nappali mellett.

– Húha, micsoda viharfelhők! – jegyezte meg.

Cort visszafordult, bement a nappaliba, és a kalapját egy székre dobva lezökölt anyja mellé a kanapéra.

– Minden okom megvan rá, hogy dühös legyek – morogta.

– Apád beszámolt a kakashajkurászásról, meg hogy utána átmentél Maddie-hez. Kezdjünk ügyvédet keresni neked?

– Nem lőttem le a gazdáját... annál is borzasztóbb dolgot követtem el.

Shelby letette a divatmagazint, amelyet addig olvasgatott. Mielőtt feleségül ment King Brannthez, világhírű fotómodell volt.

– Mi történt? – kérdezte szelíden a fiától.

Cort mindig jobban meg tudta beszélni a dolgait az édesanyjával, mint az apjával. Nem mintha nem szeretete volna őt is, de az anyja szinte olvasott a gondolataiban.

– Begőzöltem – ismerte el. – Maddie először a kakason viccelődött, aztán már Odalie-n is, és eldurant az agyam.

Odalie a fia érzékeny pontja volt, Shelby tudta jól.

– Sajnálom, hogy így alakultak a dolgok Odalie-val, de mindig is lehetett tudni, hogy énekelni akar. Örökölte az édesanyja gyönyörű hangját.

– Heather mégis Cole Everettet választotta, nem a hírnevet.

– Nem volt zökkenőmentes az útjuk az oltárig, ahogy apádnak meg nekem sem – mondta tűnődve Shelby, aztán eszébe ötlött még valami. – Odalie testvére, John jó barátod volt sokáig. Miért lazult meg a barátságotok?

– Odalie miatt. Elege lett a lármázásunkból.

– Egy nap Odalie talán rájön, hogy te vagy a nap az egén, de el kell engedned, hogy kipróbálhassa magát, és élvezhesse a szabadságát. Eddig csak a szüleivel utazhatott. Te sem szereted, ha megmondják neked, hogy mit csinálj, és mit ne.

– Többek között ezért is hoz ki annyira a sodromból Maddie Lane – bökte ki Cort. – De azt mégsem kellett volna mondanom neki, hogy olyan jelentéktelen a külseje, hogy egy férfinak sem képes fölkelteni a figyelmét... – A végét szinte már csak motyogta.

– Cort! – nézett rá az anyja elképedve.

– Tudom – csüggesztette le a fejét a férfi. – Nem rossz ember Maddie, de vannak őrült ötletei, mint ez a biotojásügy is.

– Próbálja túlélni valahogy az aszályos időszakot, mint ahogy a többi farmer, köztük mi is – emlékeztette az anyja. – Ő ráadásul kényszerűségből vette át a családi ranchet az apja halála után. Biztos szívesebben rajzolna meg festene továbbra is képeket.

– Még hogy képeket...! – tört ki Cortból lekicsinylőn.

Az édesanyja nagy szemeket meresztett rá.

– Nem is tudtad, hogy azt ő készítette? – mutatott a falon egy százszorszépeket ábrázoló pasztellképre.

– Nem rossz... Azt hittem, a tavalyi művészeti vásáron vetted.

– Igen, Maddie-től. Szobrászkodik is, csodás kis tündéralakokat készít, de nem tartja őket annyira jónak, hogy a nyilvánosság elé lépjen velük. Nem bízik magában eléggé.

Cort is tudta ezt, ha éppen nem szállt el az agya.

– Talán föl kellene hívnom, hogy bocsánatot kérjek tőle... – mormogta. Elővette a mobilját, aztán rájött, hogy nincs is meg neki a lány száma. A neten sem találta, és az édesanyja sem tudott segíteni.

A fenébe! Át kellene újra autóznia hozzá, de nagyon is kétséges, hogy a történetek után Maddie hajlandó-e szoba állni vele egyáltalán.

– A francba! – fakadt ki.

– Miért nem utazol el pár napra Wyomingba a húgodhoz? Mindkettőtöknek jót tenne. Használj a céges repülőt.

– Jó ötlet. Megyek, összepakolok.

Anyának megint igaza volt, állapította meg Cort este, már a testvére házában. Morie meg ő mindig is nagyszerűen kijöttek egymással. Jókedvűen elbeszélgettek mindenféléről, mígnem húga a sógornőjéről mesélve jelentőségteljesen meg nem jegyezte:

– A következő hónapokat nagyon hasonlóan fogjuk eltölteni Bodie-val.

Cort gyorsan kapcsolt.

– Babát vártok?

- Igen! – nevetett föl elégedetten Morie már a bátyja karja közt, amikor az fölkapta és megpörgette.
- Mal is odavan az örömtől – fűzte hozzá.
 - Nagybácsi leszek! Azt a mindenit! Elmondtad már anyának és apának?
 - Csak tegnap tudtuk meg biztosan. Ma este akarom anyát fölhívni.
 - Nagyon izgatott lesz. Jön az első unokája!
 - Na és te? – pillantott rá a húga. – Megnősülsz valaha?
 - Persze – vágta rá Cort –, amint Odalie igent mond.
 - A mamája is a családot választotta a karrier helyett – vigasztalta Morie. – Bár úgy tudom, ő azóta a dalszerzésben jeleskedik, és több számát is sikerre vitte a Desperado együttes.
 - Heather szeret a ranchen élni, Odalie viszont utálta még a szagát is. Én pedig marhatenyésztő vagyok, és az is maradok. Apa számít rám, egyszer majd átveszem tőle a gazdaságot.
 - Tudom – szorította meg a kezét együttérzően Morie. – De félre a gondokkal! Holnap elmegyünk horgászni, és kifogunk néhány pisztrángot.

2. FEJEZET

Maddie egy teljes órán át nem gondolt Cortra. Dudorászva szórta a magot a tyúkok elé a baromfiudvarban, miközben Gránátalma a tyúkólban külön a számára kialakított drótketrecbe zárva kukorékolt, de legalább senkit sem bánthatott. A lány jókedve azonban elillant, amint újra eszébe jutottak Cort becsmérő szavai. Lenézett vékony alakjára, és úgy érezte, csak a csoda segíthetne rajta. Még divatos ruhái sem voltak, mint Odalie-nak. Az egész ruhatára tavalyelőtti darabokból állt.

Amikor édesapja rákos lett, minden pénzt elvittek a kórházi számlák, amelyeket csupán részben fedezett az egészségbiztosítás. Végül csak apja halála után, az életbiztosításából tudták kiegyenlíteni az összes tartozásukat.

A helyzet most sem volt rózsás. Ebben az évben még a közüzemi számlák befizetése is gondot jelentett, ami nehéz döntés elé állította őket: vagy a tehenek, vagy a földjük egy részének eladására kényszerülnek hamarosan. Már meg is jelent egy befektető, aki hatalmas szállodát és szórakoztatóközpontot tervezett a ranch helyére. Egymillió dollárt ajánlott a földért, és nagyon kitartó volt.

– Csak néhány szarvasmarhát tart itt, nem igaz? – győzködte pár napja a magas termetű üzletember drága öltönyében, megjátszott szívéllyességgel. Azt gondolhatta, hogy egykettőre célt ér, és nyilvánvalóan biztosra vette, hogy ekkora összegre ő nem fog tudni nemet mondani.

A családja élete azonban generációk óta ehhez a földhöz kötődött. A dédapja hozta létre a ranchet, nagyapja továbbfejlesztette, és új földeket is vásárolt hozzá. Az apja által kidolgozott tenyésztési eljárás eredményeként az állatállományuknak az összes szomszéd a csodájára járt. Ez mind elveszne, és sivár betonmonstrumok kerülnének a helyére.

– Át kell gondolnom a dolgot – mondta Maddie udvariasan, de az ő mosolya sem szívből jött.

– Tudnia kell, hogy más földeket is kiszemeltünk már. Lemaradhat az üzletről, ha valaki más előbb fogadja el az általunk ajánlott összeget.

Maddie utálta, ha manipulálni próbálták, még akkor is, ha szép szóval és nyájaskodva tették.

– Bánom is én! – vágta rá, majd újra mosolyogva folytatta: – Már mondtam, hogy át kell gondolnom. Az üzletember mosolya lehervadt, a szeme összeszűkül.

– Rendkívül előnyös a földje fekvése itt, az autópálya közelében, és csak egyetlen szomszédja van. Komolyan meg akarom venni. Nagyon komolyan.

– Ide figyeljen! Ki nem állhatom, ha sürgetnek.

Az öltönyös megadóan fölemelte mindkét kezét.

– Rendben. De tényleg gondolja át. Azt ajánlom, jó alaposan. – A férfi tekintete fenyegetővé vált.

– Van gyakorlatunk abban, hogyan győzzük meg a vonakodó tulajdonosokat. Nem akarok magára ijeszteni, csak megjegyeztem. Itt a névjegykártyám.

Maddie olyan gesztussal vette el a papírdarabot, mintha attól tartana, valami végzetes kórt kaphat el tőle. Az üzletember türelmetlenül fújtatva visszamászott méregdrága autójába, és bőgő motorral elhajtott, halálra rémítve ezzel a baromfiakat. Két napig megint nem fognak tojni a tyúkjaim, nézett utána Maddie bosszúsan.

– Maddie! Bezártad azt a kakast? – kiabált most Ben a kerítés túloldaláról.

– Igen, Ben, rács mögött van a bestia! – nevetett Maddie az öreg felé fordulva.

– Az jó! – fintorgott Ben. – Most megyek megetetni az állatokat, és nem örülnék, ha kiszabadulna és azonnal nekem rontana.

– Tudom, tudom... – Maddie a ketrecbe zárt Gránátalmára nézett, aki a tyúkokat vacsorára hívó hangján kukorékolt. Maddie korábban egy marék lisztkekacot szórt elé, amikor bezárta, hogy elvonja a figyelmét.

Két tyúk rohant észvesztve a kakas felé.

- Ne higgyetek neki! – szólt utánuk Maddie. – Már rég megette a kukacokat, csak ki akar szabadulni.
- Hallottad, hogy Cort elutazott? – kérdezte Ben a baromfiudvar kerítésének tetejére támaszkodva.
- Hová? – kérdezte Maddie ijedten.

Attól tartott, mindjárt azt kell hallania, hogy a férfi Olaszországba repült Odalie után.

- Az egyik tehenészük azt mondta, hogy Wyomingba ment, meglátogatni a hűgát.
- Ó!

– Gondolom, a miatt az Odalie miatt bánkódik – folytatta Ben mormogva. – Az a lány egyszer azt mondta, ki nem állhatja a tehénzagú embereket. Eszerint a saját apját sem becsüli, mert Mr. Everett is marhatenyésztésből teremtette elő a vagyonát, sőt még most is ezzel foglalkozik!

- Csak el lett kényeztetve – felelte halkán Maddie.

– Kifejezetten gonosz volt veled már kis korában is! – horkant föl Ben mérgesen. – Még édesapádnak is be kellett mennie az iskolába, hogy leállítsa! Sőt, még Cole Everetthez is elment, nem igaz?

- De igaz. – Maddie arcát enyhe pír lepte el az emlék hatására.

Nem szívesen gondolt az esetre, még akkor sem, ha Odalie rögtön abbahagyta a szekálását, miután az apja közbelépett.

– Hihetetlenül fennhéjázó volt – fűzte tovább a szót Ben. – Azt hitte, mindenkinél különb. De majd meglátod, hogy egyszer még jól megjárja! Aki túl magasra kapaszkodik, nagyot zuhan, és őneki van honnan lebucskáznia.

– Azért jó lehet szépnek és tehetségesnek lenni. Én már az egyikkel is megelégednék – nevetett a lány.

– Talán elkezdheted eladni a kis tündérszobraidat – tanácsolta Ben. – Szavamra mondom, nagyon mutatósak. Az, amelyiket az unokámnak küldtél a születésnapjára, végül a nappaliban kötött ki, mert az anyukájának annyira megtetszett. Az egyik barátjuknak San Antonióban van művészeti galériája, és ő mondta, hogy egész vagyont kereshetnél velük. Azokról a szép kis rajzokról nem is beszélve. Egyet el is adtál Shelby Branntnek, jól emlékszem?

– Igen. – Maddie szeretett arra gondolni, hogy Cort mindennap elsétál a rajza előtt, még akkor is, ha valószínűleg rá sem néz. Bár Cort művelt volt, nem sokat törődött a festményekkel és szobrokkal, kivéve, ha a díjnyertes bikájukat ábrázolta. Hallotta, hogy az egyikről bronzszobrot készítették, amely azóta a kandallópárkányon díszelg.

- Az a befektető, aki a minap itt járt, megint eljön? – kérdezte Ben váratlanul.

– Nem, de itt hagyta a névjegykártyáját. Las Vegasból érkezett, és ide is szállodát meg szórakoztatócentrumot akar építeni. Éppen ide – nézett körül a lány bánatosan. – Egymillió dollárt ajánlott. Mennyi mindent csinálhatnék azzal a pénzzel!

– Képes lennél eladni a ranchet, és eldobni mindazt, amiért a családot küzdött? Már a dédapám is itt dolgozott a te dédapáddal együtt. – Ben felsóhajtott. – Bár gondolom, megtanulhatnám, hogyan kell használni a számítógépet, és menő internetes üzletet nyithatnék – merengett tréfálkozva.

– Jaj, Ben! – mondta Maddie ellágyulva. – Nem akarom eladni a földet, csak hangosan gondolkoztam. El kéne bocsátanom az embereket, és fogalmam sincs, mit csinálnék az állatokkal.

– Különösen azokkal a nem mindennapi tenyészbikákkal és tehenekkel! – kontrázott Ben. – Cort Brannt odalenne a gyönyörűségtől, ha megszerezhetné őket. Amúgy is folyton idejár, hogy megvegye a borjakat.

Ben hirtelen elhallgatott, majd így folytatta:

- Rosszakat hallottam arról a befektetőről, Archie Lawsonról, bár lehet, hogy csak pletyka.
- Mit beszélnek róla?

– Azt rebesgetik, meg akart szerezni egy földterületet a sájen rezervátum közelében, az autópálya túloldalán, de a tulajdonosa nem akarta eladni. Egyszer csak a tehenek rejtélyes módon kezdtek elhullani. Nem sokkal később a kutyájuk is elpusztult, az a szép border collie. Erre a tulajdonos fölfogadott egy magánnyomozót, aki azt ajánlotta, végeztessék el a kutya boncolását. Kiderült, hogy megmérgezték. Nem tudták ugyan Lawsonra bizonyítani, de nagyon valószínű, hogy ő tette.

Mielőtt földeket kezdett el fölvasárolni, egy vegyipari laborban dolgozott.

– Te jó ég! – Maddie rémülten az ajkába harapott. – Mondott is valamit arról, hogy tudja, hogyan legyen meggyőző.

– Majd megkérem néhány barátomat, hogy tartsák rajta a szemüket a távolabbi legelőkre kihajtott teheneken – nyugtatta meg Ben. – Megmondom nekik, hogy előbb lőjenek, csak aztán kérdezzenek, ha valakit sunnyogni látnak.

– Köszönöm, Ben – sóhajtott mélyet a lány. – Mintha nem lenne amúgy is elég bajunk! A jó ég tudja, mióta nem esett már egy csepp eső sem.

– Mindenki imádkozik érte. Ismerek egy sájen gyógyítót, akiről azt tartják, tud esőt csinálni.

– Tényleg? – Maddie hitte is, meg nem is. – És mennyit kér érte?

– Semennyit. Meggyőződése, hogy az égiektől kapta a képességeit, és ha pénzt fogadna el, akkor elveszítené őket. Ha végleg rosszra fordul a helyzet, talán megkereshetnénk.

– Beszéljünk vele! – mosolyodott el a lány.

– Később föl hívom.

– Van telefonja?

– Miss Maddie! – nézett Ben gúnyosan a lányra. – Ő is pont úgy él, mint mi. Házban lakik, farmert meg pólót hord. És diplomája van antropológiából. Amikor épp nem varázsol, akkor néhány texasi kereskedővel a tengerentúlra utazik valamilyen szigorúan titkos ügyben. Valódi híresség a rezervátumban.

– Meg tudnád kérni, hogy jöjjön el hozzánk, ha van rá ideje? Még ha nem is tud esőt csinálni, szeretnék találkozni vele, érdekes embernek tűnik.

– Valóban az. Még ma este föl hívom. Most viszont megyek dolgozni.

– Köszönöm, Ben!

– Szívesen – mosolygott rá az öreg. – És ne hagyd, hogy az a befektető zaklasson! Az lenne a legjobb, ha elmondanád Cort apjának, mi történt. Nem fog örülni, hogy szórakoztató-központot akarnak építeni ilyen közel az ő istállóihoz. És a mostani nehéz időkben még Brannt sem engedhetné meg magának, hogy újakat építtessen.

– Igazad van. Beszélni fogok vele.

Maddie visszament a házba, a konyhapultra tette a tojásokkal teli kosarat, aztán csak álldogált ott a gondolataiba merülve. Már hiányzott neki Cort.

– Nem ártana mielőbb lemosni és a hűtőbe tenni azokat a tojásokat – tanácsolta Sadie néni. – Ezeket viszed majd az étterembe, nem?

– De igen. Az öreg Mr. Bailey azt mondta, a vendégek imádják az omlettjét az utóbbi időben – mesélte Maddie jókedvűen.

– Utánanéztél már annak a törvénynek a termelői árusításról? – kérdezte Sadie néni a fejét csóválva.

– Hamarosan utánanézek, de biztos vagyok benne, hogy nem ütközik törvénybe, ha eladok néhány tojást.

Később mégis rákeresett a tojástermelésre vonatkozó jogszabályokra az interneten, és megkönnyebbülten nyugtázta, hogy megfelel az előírásoknak.

Másnap Maddie föl hívta King Branntet. Kicsit tartott a beszélgetéstől, mert mindenki tudta Kingről, hogy temperamentumos, makacs ember, de a befektető fenyegetéseinek a várható következményeitől a lány még jobban félt. Néhány csörgés után a házvezetőnő vette föl a telefont.

– Beszélhetnék King Branntal? Maddie Lane vagyok.

– Á! Magaé az a kakas? – Nevetés hallatszott a vonal túlsó végéről.

– Ennyire híres lett? – nevetett Maddie is.

– Nálunk igen – felelte az asszony. – Egyfolytában azzal ugratjuk Cortot, hogy valami szörnyűséget követhetett el, amivel így magára haragította.

– Attól tartok, Gránátalma pontosan így látja – sóhajtott Maddie. – Tudja, Cort egyszer fölemelte őt a lábainál fogva, és a tyúkok szeme láttára lóbálta. Ezzel halálosan megsértette a büszkeségét.

– Szóval a kakas elégtételt akar venni – kuncogott a házvezetőnő. – Örülök, hogy váltottunk pár szót. Megyek, idehívom Mr. Branntet. Várjon egy percet.

Maddie pillantása a legutóbb befejezett tündérszobrocskájára esett. A kecses figurát az elérhető legjobb minőségű szobrászműanyagból készítette, amelyet a tojásokért kapott pénzből vett. Minden egyes darab azonnal a szívéhez nőtt, úgy érezte, nem tudna megválni tőlük. Most mégis azon tűnődött, hogy ha megpróbálná, találna-e vevőt rájuk.

– Helló, Maddie! – Mr. Brannt hangja kedélyes volt, miután megtudta, kivel beszél. – Miben segíthetek?

– Történt valami, amiről jobb, ha tud. – Maddie félelme kezdett felengedni. – Nemrég meglátogattott egy ingatlanbefektető Las Vegasból.

– Hallottam róla. Archie Lawson. Már nyomoztattam utána.

– Meg akarja vásárolni a ranchünket. Nem akarom eladni neki, ez a föld már nemzedékek óta a családomé. De ő nem tágított, sőt még fenyegetőzött is.

– Csinált már ilyet korábban is, és be is váltotta a fenyegetéseit – mondta King Brannt szárazon.

– De ne félj, nem hagyom, hogy kárt tegyen az állataidban. Megkérem az embereimet, hogy tartsák nyitva a szemüket a földjeink határánál. Gondoskodom róla, hogy mindig legyen ott valaki. Ezenkívül fölszereltetünk kamerákat is a legelők és az istállók köré, és állandóan figyelni fogjuk őket.

– Kamerákat? De az nagyon drága... Ennyi mindent megtenne értem? – hebegte Maddie.

– Természetesen – hangzott a válasz. – Ezzel a saját érdekeimet is védem. A te állományodban vannak a legjobb tenyészállatok, ezért is vásárolunk tőled annyi fiatal bikát. Azonkívül az én állataimat is zavarná, ha ilyen nagyszabású építkezésbe kezdenének a közelükben. Kétségtelenül visszaesne a termelési mutatónk.

– Igen, tudom, miről beszél.

– Ráadásul ez a Lawson teljesen gátlástalan. Több piszkos ügye kapcsán is nézeteltérése volt már a hatóságokkal.

– Nem lep meg. Elég ijesztő volt.

– Ne aggódj, ha visszajönne, csak hívj engem. Ha én épp nem vagyok itt, szólj nyugodtan Cortnak.

– Cort mostanában nem áll szóba velem – mondta bizonytalanul Maddie.

– A kakas miatt? – kérdezte Mr. Brannt egy kis szünet után. Hallatszott a hangján, hogy mosolyog.

– Igazából azért, mert tettem egy undok megjegyzést Odalie-val kapcsolatban – vallotta be a lány.

– Nem gondoltam komolyan, csak a veszekedés hevében csúszott ki a számon. De ha belegondolok, Cortnak minden oka megvolt rá, hogy mérges legyen, Gránátalma elég gonosz vele.

– Hallottam hírét. – King Brannt próbált uralkodni a jókedvén.

– Akitől vettem, megesküdt, hogy jámbor jószág, a légynek sem ártana. Volt igazság abban, amit mondott, a legyeket tényleg nem bántja – nevetett Maddie.

– Barátságosabb kakast kéne vened, főleg most, hogy árulod is a tojásokat. Jut eszembe, a házvezetőnőnk is szeretne feliratkozni a vásárlóid listájára.

– Köszönöm, hogy szólt. Föl fogom hívni.

– Nagyon szívesen. Apád jó barátom volt. Hiányzik nekem – fűzte hozzá King Brannt szomorúan.

– Nekem is, nagyon – válaszolta Maddie. – De Sadie néni és én elboldogulunk. Csak a tenyésztési programmal kapcsolatban vannak gondjaim – vallotta be. – Apa pontosan tudta, milyen tulajdonságú állatokat társítson össze a tenyésztési tervben, saját maga készítette táblázatokkal dolgozott. Nekem is elmagyarázta, de én távolról sem csinálom olyan jól, mint ő. – Maddie egy pillanatig tétovázott, majd óvatosan hozzáfűzte: – Az én szenvedélyem a festés és a szobrászkodás. Az állattenyésztés másfajta kreativitást igényel – tört ki belőle végül.

– Megértelek. Átküldöm majd Cortot, hogy segítsen eligazodni a genetikai diagramokon. Én is értek hozzá, de ő még nálam is jobb ebben.

– Nem hiszem, hogy szívesen jönne – vélte Maddie.

– Menni fog – jelentette ki Mr. Brannt magabiztosan. – Kell neki valami elfoglaltság, hogy elfeledtesse

vele azt a lányt. Bájos teremtés a maga módján, csak azt hiszi, hogy körülötte forog az egész világ.

– Csak egy kicsit elkényeztették – próbálta mentetegetni Maddie.

– Túlságosan is – sóhajtott nagyot Mr. Brannt. – Azt szeretném, ha Cort végre észhez térne. Odalie sosem lesz elégedett egy kisvárosban, ő nagy közönségre vágyik, nagy városokban. Ha sikerül opera-énekesnővé válnia, amire szerintem jó esélye van, akkor amíg ő próbál és fellép, Cort nem fog tudni mit kezdeni magával. Ő a vidéki életet szereti, és a countryzenét. Bár ha Odalie hívná, biztos azonnal ugrana. De köztünk szólva – folytatta halkabban –, remélem, nem fogja.

– Én is remélem.

– Akkor majd szólok neki, hogy menjen át minél előbb.

– Már vissza is jött a húgától? – dadogta Maddie.

– Igen, tegnap, miután pisztrángoztak egy jót.

– Imádok pisztrángozni! – sóhajtott a lány.

– Cort is nagyon szereti. Hé, Cort! – kiáltotta Mr. Brannt, letakarva a telefonkagylót, amitől hirtelen távolinak hallatszott a hangja.

– Igen? – hangzott a háttérben a válasz.

– Kérlek, menj át a Lane-ranchre, és segíts Maddie-nek eligazodni a tenyésztési programjukban.

– Egy jó fenét megyek! – tört ki Cortból.

Mr. Brannt még jobban befogta a mikrofont, így a beszélgetés további része teljesen érthetlenné tompult, csak az indulatos hangok szüremlettek át a vonalon.

– Cort örömmel átmegy segíteni – szólta bele a kagylóba King Brannt egy idő után. – Csak annyit kér, hogy előtte zárd be azt a kakast, ha lehet.

– Most rögtön bezárom a tyúkólba. – Maddie próbálta elleplezni, mennyire nyomorultul érzi magát. Tudta, hogy Cort nem akar segíteni neki, hiszen utálja őt.

Egy órával később Cort fel is tűnt a bekötőúton, ahogy az apja megígérte. Nem bőgette a motort, és a kocsiajtót sem csapta be, nehogy megijessze a tyúkokat. Majdnem barátságos képet vágott. Az apja nagyon komolyan elbeszélgetett vele.

Maddie addigra megfésülködött és arcot mosott. Tudta persze, hogy még így sem nyerne szépségversenyt. Belebújt a legjobb farmerjába és a kedvenc rózsaszín pólójába, amelyen ez állt: La Vie en Rose.

Cort kibetűzte a feliratot.

– Rózsaszínben látni a világot? – vigyorgott.

– Beszélsz franciául?

– Természetesen. Franciául, spanyolul, és ahhoz elég jól németül is, hogy ne tudjanak eladni Münchenben. A világ minden részén vannak üzleti partnereink.

– Igen, tudom – mondta Maddie, majd nagyot nyelt, amikor eszébe jutottak a legutolsó találkozásukkor elhangzottak. – Mr. Brannt azt mondta, te tudsz nekem segíteni apám jegyzeteit kibogarászni a megfelelő gének keresztezéséről.

– Valószínűleg tudok. Én segítetttem neki összeállítani a legutóbbi változatot, a halála előtt nem sokkal. – Majd a férfi halkán hozzátette: – Mindenkit megrázott, hogy milyen hamar elment.

– Igen, minket is. Mindössze két hónappal a betegség diagnosztizálása után. – Maddie vett egy nagy levegőt, majd lassan kifújta. – Ki nem állhatta a vizsgálatokat. Mire végül elment az orvoshoz, és megállapították, hogy rákja van, addigra a sugárkezelés maradt az egyetlen lehetőség. Arra is azt mondták, hogy csak a fájdalom enyhítésére lesz jó. – Maddie tekintetében mélységes szomorúság jelent meg. – A fájdalom volt a legszörnyűbb. A végén már annyi nyugtatót kapott, hogy engem is alig ismert meg. Csak így tudta elviselni.

– Sajnálom – mondta Cort. – Nem tudom, milyen egy szülőt elveszíteni, de két nagyszülőm is meghalt már. Fantasztikus emberek voltak, nagyon nehéz volt elengedni őket.

– Az élet megy tovább – válaszolta a lány csöndesen. – Mindenki meghal, csak az a kérdés, hogy mikor és hogyan.

– Igaz.

Maddie nyelt egyet, majd témát váltott.

– Apa vezetett egy táblát a tehénistállóban, a könyveit és a naplóját pedig a dolgozószobájában tartotta. Mindet elolvastam, de nem sikerült tökéletesen megértenem, mit csinált. Én nem tanultam ezt főiskolán, csak annyit tudok, amennyit tőle ellestem.

– Majd én elmagyarázom.

– Köszönöm – bólintott a lány, majd a ház felé vezette Cortot.

– Hol van az a bestia? – kérdezte a férfi hirtelen.

– A tyúkólban, egy ventilátor társaságában.

Cort fölnevetett.

– Ventilátort mondtál?

– Nem olyan nevetséges – nézett rá komolyan Maddie. – Két tojótyúkom is elpusztult a hőgutától ebben a forróságban.

– Sajnálom. A tyúkokról jut eszembe: Andie, a házvezetőnőnk szeretne két tucat tojást venni tőletek hetente.

– Édesapád már említette. Szerintem menni fog, van pár jércém, akik nemsokára tojni kezdenek. Szerencsére gyorsan növekszik az állomány.

– Jól csinálod.

– Jövőre tovább akarom növelni a létszámot, ha jól megy az üzlet.

– Utánanéztél az idevágó jogszabályoknak?

– Igen, és megfelelek nekik – nevetett Maddie. – Közvetlen kapcsolatban állok a vásárlóimmal, így minden rendben van.

– Akkor jó – vágta zsebre mindkét kezét Cort. – Legalább nem kell a rendőrségre mennem, hogy kiváltsalak.

– Úgysem jönne – legyintett Maddie.

Cort megtorpant és a szemébe nézett.

– Dehogynem! – mondta. Mély hangja majdnem gyengéddé vált, ahogy a lány arcát, szürke szemét, hullámos szőke haját és vékony termetét tanulmányozta.

Maddie bőre tökéletesnek tűnt, sehol egy szeplő, csak egy parányi anyajegy az arccsontja felett. A szája is kivételesen szép vonalú volt, már-már csábító.

– Cort? – szólalt meg hirtelen Maddie, egész testében bizseregve attól, ahogy Cort a száját bámulta.

– Tessék? Ja, igen, a tenyésztési jegyzetek – bólintott. – Nézzük meg őket!

– Rendben. – Maddie gyorsan az ajtó felé fordult, hogy elrejtse, mennyire elpirult.

3. FEJEZET

Cort az íróasztal fölé hajolva tanulmányozta a lány apjának utolsó naplőbejegyzéseit. Maddie képtelen volt elfordítani róla a tekintetét. Ő a legvonzóbb férfi, akivel valaha találkozott! A vászoningből kikandikáló sötét szőrzet láttán olyan képek jelentek meg előtte, melyekről eddig még csak olvasott, az életben nem tapasztalhatta meg őket. A biológiai részét persze ismerte a dolgoknak, amit viszont egyáltalán nem értett, hogy a nők miért törik magukat annyira a férfiak után.

Cort magán érezte a tekintetét, és amikor hirtelen fölpillantott, egyenesen a szürke szempárba nézett.

– Mi az?

Maddie elkapta a pillantását, és céklavörösen szabadkozott:

– Semmi. – Meg kellett köszörülnie a torkát, hogy folytatni tudja. – eltűnődtem, és véletlenül épp arrafelé néztem. A tündéreimen gondolkodtam.

Cort elszégyellte magát, amitől még ingerültebb lett.

– Tündéreken, na persze!

Maddie bizonytalan lépésekkel odament a polchoz, levett róla egy kis figurát, és Cort elé tette az asztalra.

A férfinak elakadt a lélegzete. Nagy kezével óvatosan fölemelte, megforgatta a szeme előtt, és elmosolyodott.

– Ez igazán különleges!

Maddie nem mert ránézni, nehogy Cort kiolvashassa az érzéseit a szeméből. Sokkal jobban értett a nőkhöz, mint ő a férfiakhoz. Cort nyilván rájött, hogy ő vonzódik hozzá, ezért olyan dühös rá, szóval mostantól kezdve ügyelnie kell arra, hogy egyáltalán ne mutassa ki, mit érez iránta.

– Árulnod kéne őket – jelentette ki a férfi határozottan. – Pár hónapja Arizonában voltam a szarvasmarha-tenyésztők szövetségének egyik ülésén, és a hotelban egyidejűleg egy babakiállítást is tartottak. Ennél sokkal rondábbakért is képesek dollárezreket adni a gyűjtők.

– Nem hittem volna, hogy ennyi pénzt lehet kapni egy ilyen kis szobrocskáért.

– Édesanyám a rajzodat is nagyon szereti. Ő is azt mondta, hogy a szobrok eladásával is meg kellene próbálkoznod.

– Az eszemmel én is tudom, csak olyan, mintha a gyerekeim lennének.

– Egyedi alkotások, és mindegyikbe beleadod a szíved-lelked, ezért esik nehezedre megválni tőlük.

– Igen.

– A tehetséged megvan, csak a kezdő lökésre van szükséged.

– Kezdő lökésre? – jelent meg egy halvány mosoly Maddie arcán. – A küszöbönálló éhezés talán megteszi.

– Nem engednénk, hogy éhezzél – mondta Cort, majd mielőtt Maddie meghatódhatott volna, folytatta: – Szükségünk van a bikáidra.

– Aha. Akkor foglalkozzunk velük. Szóval hogyan lehet az optimális párosításokat megtalálni, hogy a legjobb minőségű márványos húst tudjuk előállítani, amit az egészségtudatos fogyasztók is szívesen megvásárolnak?

– Elégge bonyolult, úgyhogy jó lenne, ha jegyzetelnél.

Fél óra múlva a lány lemondóan ejtette ki a ceruzát a kezéből.

– Ez továbbra is kínaiul van nekem.

– Ha én meg tudtam tanulni, te is meg tudod. Ha az apám nem lett volna olyan türelmes velem, most én sem itt tartanék.

– Türelmes?!

– Tudom, hogy pont az ellenkezőjét tartják róla, de igenis türelmes. A középiskolában sok bajom

volt az algebrával. Képes volt minden este leülni velem, és addig magyarázni, amíg meg nem értettem. Soha nem emelte föl a hangját. Pedig volt velem elég gond – rázta meg a fejét Cort. – Kész csoda, hogy egy darabban átvészelted a kamaszkoromat. Egy csomó csontomat eltörtem, és anyu nem egy ósz hajszálát nekem köszönheti. Morie szerencsére nem okozott nekik ennyi problémát.

– A húgod velem is mindig kedves volt. Néhány évvel fölöttem járt, de soha nem volt velem lekezelő.

Cort szeme összeszűkült.

– Ellentétben valaki mással, ugye?

– Én ilyet nem mondtam – pirult el Maddie.

– Nem mondtad, de Odalie-ra céloztál. Nem az ő hibája, hogy a szülei állami iskolába írárták, ahelyett hogy magániskolába járhatott volna, ahol megfelelően bánnak vele.

– Megfelelően? – ismételte Maddie elképedten. – Soha egyetlen tanár nem mondott neki egy rossz szót sem, pedig könyörtelenül bánt a nála fiatalabb lányokkal, és egyfolytában azokon köszörülte a nyelvét, akiket nem szeretett. Az egyik évben például partit rendezett az osztályunknak, és mindenkit meghívott rá, kivéve engem.

– Biztos vagyok benne, hogy nem volt szándékos.

– Erről csak annyit, hogy miután apa átment az ő apjához, Cole Everett egy hónapos szobafogságra ítélte a lányát, még az év végi osztálykirándulásra sem engedte el.

– Nem túlzás ez egy partimeghívás miatt? – háborgott Cort.

– Volt más is.

– Ó, csak nem felejtett el Valentin-napi üdvözlőkártyát küldeni neked? – gúnyolódott Cort.

Maddie szomorúan nézett rá.

– Beletrafáltál, pont ezért ment el az édesapám az iskolaigazgatóhoz meg Odalie apjához.

Cort ismerte Maddie apját, aki a legkedvesebb, legmegbocsátóbb ember volt egész Branntvilleben. Ha ő cselekvésre szánta el magát, az már jelentett valamit.

De akkor is, hogy jön ahhoz ez a kis madárijesztő, hogy az ő szeretett Odalie-jára tegyen megjegyzéseket?

– Gondolom, nehéz elviselni, ha valaki tehetségesebb meg szebb nálad – vetette oda, mert biztos volt benne, hogy csak a féltékenység beszél a lányból.

Maddie elvörösödve állt fel, lassan becsukta apja naplóját, és betette az íróasztalfiókba.

– Köszönöm, hogy elmagyaráztad a táblázatokat – mondta hűvös hangon.

– Rendben – állt föl Cort is, és bizonytalanul elindult az ajtó felé.

Amikor odaérve visszafordult, gyanús csillogást látott Maddie szemében.

– Én... nem akartalak megbántani, de te nem ismered annyira Odalie-t, mint én. Ő kedves és jószívű, senkit nem bántana meg szándékosan.

– Én viszont tehetségtelen meg ronda vagyok, és hazudok – mondta ki a gondolat másik felét Maddie.

– A francba! Soha nem mondtam olyat, hogy hazudsz! – csattant fel Cort, dühösen önmagára, a lányra és az egész helyzetre.

Maddie elfehéredő ujjakkal szorította az íróasztal szélét.

– Most meg mi bajod van? – vitte tovább az indulat Cortot.

– Semmi! – bizonygatta Maddie.

Cort hirtelen megindult feléje, hogy a fejére olvassa, most sem mond igazat, mire a lány olyan hirtelen hőkölt hátra, hogy a nyitva maradt íróasztalfiókba ütközve majdnem elvágódott. Amikor visszanyerte az egyensúlyát, a széket maga elé rántva meredt rá falfehér arccal.

A férfi megtorpant, és tanácstalanul meredt rá.

– Mi van veled? – kérdezte halkabban.

– Semmi – ingatta a fejét Maddie. – Köszönöm, hogy átjöttél.

Sadie néni a kiszűrődő zajokat hallva óvatosan benyitott a dolgozószobába, és megkérdezte:

– Jól vagy, Maddie?

Tekintete aggódva cikázott a lány sápadt arca és Cort feszült ábrázata között.

– Jól vagyok, csak megbotlottam, és majdnem felborítottam a széket! – hadarta Maddie. – Cort sok mindent elmagyarázott nekem, és épp indulni készült.

Sadie néni belépett a szobába, és közelebb húzódott Maddie-hez, mintha szükség esetén megakarná védeni.

– Ez igazán rendes volt tőled, Cort. Jó éjszakát!

A férfi azonban tudni akarta, mi a baj. Igaz ugyan, hogy mondott bántó dolgokat a lánynak – már megint, a fene sem érti, mi van vele! –, de a Maddie szemébe kiülő félelem akkor sem állt arányban ezzel. Vonakodva lépett az ajtó felé, aztán visszafordulva megszólalt:

– Ha még szükséged lenne valamire...

– Akkor majd hívlak. Köszönöm, hogy felajánlottad – vágta rá Maddie feszült hangon. Még mindig úgy festett, mint egy reflektorfénytől megdermedt, riadt őz.

– Akkor én megyek is. Jó éjszakát!

– Jó éjt! – préselte ki magából Maddie.

A küszöbről a férfi még egyszer visszaneézett a két feszülten álló nőre, majd csendben becsukta maga után az ajtót.

Maddie lerogyott a székre. Arcán könnyek folytak végig.

Sadie néni magához ölelte, és csitítón ringatta.

– Jól van, jól van, már elment. Mi történt?

– Valahogy szóba került, hogy Odalie nem hívott meg annak idején a partijára, erre Cort arra célzott, hogy biztos csak féltékeny vagyok Odalie-ra... Aztán szó szót követett, ő meg fölemelte a hangját és közelebb lépett... – Maddie összerázkódott. – Még mindig nem tudtam elfelejteni! Annyi év eltelt, és mégsem...

– Senki sem mondta el Cortnak, hogy Odalie mit művelt veled?

– Ezek szerint nem. – Maddie megtörölte a szemét. – Bár a papája ráparancsolt Odalie-ra, hogy kérjen tőlem bocsánatot, tudom, hogy nem bánta meg igazán, amit tett. – Söhajtott egy nagyot, aztán fölneézett Sadie néni felé. – Cort azt hiszi, Odalie egy szent. Fogalma sincs, milyen valójában.

– Akkor sem változna a véleménye róla, ha tudná. A férfiak beleszeretnek egy csinos pofikába, és ha a nő azt mondja nekik, hogy a fehér fekete, azt is első szóra elhiszik neki. Olyan ez, mintha elvárásolták volna őket. Ha valami segíthet ezen, az az idő... jó sok idő.

– Pár perccel ezelőtt még azt gondoltam róla, hogy micsoda jó pasi – nevetett föl Maddie, és letörölte az utolsó könnyeket az arcáról. – Aztán rám förmedt, és közelebb lépett... Megijesztett.

– Ebben a házban senki sem bánthat, erről én kezeskedem! – jelentette ki Sadie néni határozottan. Maddie szorosan átölelte.

– Köszönöm.

– Annak idején az a fiú is bocsánatot kért tőled, és ő komolyan gondolta – emlékeztette Sadie néni. – Ő is áldozat volt, ugyanúgy, ahogy te.

– Bizonyos értelemben ez igaz, de semmi sem jogosít fel egy fiút, hogy úgy bánjon egy lánnyal, mint ő velem. Azt hittem, a hónapokon keresztül tartó rémálmok megszűnésével helyrejöttem, és tessék, még most is így reagáltam egy veszélytelen helyzetre! Nemrég hallottam – tette hozzá halkán –, hogy meghalt a Közel-Keleten, amikor egy bomba felrobbant a konvojuk mellett.

– Neki sem volt könnyű élete. Hanem ami Odalie-t illeti, róla jogosan mondhattad volna, hogy rossz természete van, és nem szorult belé egy csöppnyi együttérzés sem. De egy nap a sors a saját fegyvereit fogja ellene fordítani. Gyere, készítek neked egy csésze finom, forró kávé.

– Inkább egy bögre finom, forró kakaót kérek. Kemény volt ez a nap, lefekszem aludni.

– Megértelek, szívem, nagyon is.

Másnap reggeli közben Cort a gondolataiba mélyedt. Rendszerint élénk beszélgetést folytattak az asztalnál a szüleivel, de most nagyon csöndben volt.

– Valami baj van? – kérdezte tőle az édesapja.

Cort fölneézett, és megpróbált egy mosolyfélét összehozni.

– Elképzelhető. – Kortyolt egyet a kávéjából. – Tegnap átmentem Maddie-hez, hogy átnézzük az

apja tenyésztési naplóját. Szóváltásba keveredtünk, és miközben mérgesen mondtam neki valamit, közelebb léptem hozzá. – Cort hallgatott egy darabig, mielőtt folytatta: – Majdnem elesett, amikor a szék mögé menekült előlem. Olyan fehér lett, mint a meszelt fal. Korábban is veszekedtünk már, de ez volt az első alkalom, hogy félt tőlem.

– És nem érted, miért – bólintott az apja komoly arccal.

– Valóban nem. De úgy látom, te igen.

– King, biztos, hogy el kell mondanod neki? – kérdezte Shelby aggódalmasan.

– Azt hiszem, itt az ideje, drágám – mosolygott a feleségére –, és akkor már jobb, ha tőlem hallja.

– Rendben. – Az asszony fölemelte a kávéscsészéjét, és az ajtóhoz indult. – Megyek, fölhívom Morie-t, megkérdezem, hogy van.

– Mondd meg neki, hogy pusziom – szólt utána a férje.

– Én is – tette hozzá Cort.

Shelby mosolyogva visszaintett nekik, aztán becsukta maga után az ajtót.

– Halljuk! – nógatta Cort az apját.

King letette a kávéscsészéjét, és belefogott:

– A középiskolában Odalie Maddie-t tartotta a legfőbb ellenségének. Egy első ránézésre rendes, kedves fiú Maddie-vel akart járni, a fiú viszont tetszett Odalie-nak, ezért haragudott Maddie-re. Egy fiatalabb lány, aki se nem olyan csinos, se nem gazdag, se nem tehetséges, nem győzhette le a randizási versenyben.

– Maddie-nek is megmondtam, hogy Odalie nem ilyen... – kezdte mérgesen Cort, de az apja fölemelte a kezét.

– Hallgass végig, kérlek.

Cort vágott egy fintort, de csöndben maradt.

– Odalie és egy barátnője az egyik közösségi oldalon elkezdtek terjeszteni, hogy Maddie miket mondott nekik erről a fiúról. Azt állították, hogy Maddie szerint csak egy falusi tahó, hogy a fiú anyját is ostobának tartja, hogy a szüleiről úgy általában nincs egy jó szava.

– Micsoda?! Ez hazugság! – pattant föl Cort.

– Ül le! – King nem emelte föl a hangját, a tekintete láttán azonban Cort visszaereszkedett a székére.

– A fiú anyja rákos volt, úgyhogy a srác őrjöngött az állítólagos sértések miatt. Aztán az anyja megint kórházba került, és még aznap meghalt. A fiú pedig elindult, hogy az iskolában megkeresse Maddie-t. A könyvtárban talált rá. – King fölemelte a kávéscsészéjét, és belekortyolt. – Fölrántotta a székről, felpofozta, és a hajánál fogva az emeleti ablakhoz vonszolta, hogy kidobja. A könyvtáros segítségért kiáltott, és két erős fiú az utolsó pillanatban fékezte meg.

Cort merev arccal kérdezte:

– Maddie mesélte ezt el neked?

– Az édesapja ügyvédje mondta el Cole Everettnak. Legalább öt szemtanú látta, hogy mi történt. A fiút letartóztatták súlyos testi sértés vádjával, később azonban elmismásolták a dolgot „a családja érdekeire való tekintettel”, ahogy az a kis helyi közösségekben nem ritkán előfordul. Odalie szerepére azonban fény derült, mert a Lane család ügyvédje felfogadott egy magánnyomozót, hogy derítse ki, honnan származnak a félrevezető állítások. Odalie számítógépéig lehetett visszakövetni őket.

Cort biztos volt benne, hogy Odalie nem tett ilyet.

– Talán valaki más használta a gépét... – kezdte, King azonban közbevágott:

– Beismerte, hogy ő volt az.

Cort nyugtalanul fészkelődött a helyén.

– Everették ügyvédje és Maddie apjának ügyvédje összehoztak egy kompromisszumos megoldást, hogy elkerüljék a bírósági tárgyalást. Mivel ez volt Odalie első összeütközése a törvénnyel, felfüggesztett büntetést kapott azzal, hogy ha két évig nem követ el semmi törvényteleniséget, törlik a priuszát a nyilvántartásból. Kiderült, hogy egy barátnője beszélte tele a fejét, aki aztán nem sokkal utána el is költözött a városból.

– Na tessék! Most már értem. Az a barátnő kényszerítette rá, hogy megtegye.

King felmordult.